

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 10, 2014

Nummer 10, 2014

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:662](#) 18-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:638](#) 18-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:651](#) 18-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:652](#) 18-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:642](#) 18-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:657](#) 18-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:653](#) 18-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:649](#) 18-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:664](#) 18-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:637](#) 18-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:655](#) 18-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:663](#) 18-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:647](#) 18-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:665](#) 18-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:661](#) 18-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:660](#) 18-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:639](#) 18-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:650](#) 18-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:646](#) 18-03-2014

RECHTSPRAAK

De bestreden uitspraak is niet naar de eis der wet met redenen omkleed aangezien de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte door met hoge snelheid op [betrokkene] in te rijden ter uitvoering van het door hem voorgenomen misdrijf om opzettelijk [betrokkene] van het leven te beroven, niet zonder meer kan worden afgeleid uit de inhoud van de gebezigde bewijsmiddelen.

Het middel behelst de klacht dat de bewezenverklaring onder 1 ten aanzien van het opzet onvoldoende met redenen is omkleed.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De bestreden uitspraak is niet naar de eis der wet met redenen omkleed aangezien de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte door met hoge snelheid op [betrokkene] in te rijden ter uitvoering van het door hem voorgenomen misdrijf om opzettelijk [betrokkene] van het leven te beroven, niet zonder meer kan worden afgeleid uit de inhoud van de gebezigde bewijsmiddelen. De bewijsvoering houdt immers niets in omtrent enige wetenschap of bewustzijn bij de verdachte van de aanwezigheid van de aangeefster ter plekke. Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:664

Zaaknummer: 12/05085

Wetsartikelen: 287 Sv

RECHTSPRAAK

Cassatie in het belang der wet. De rechtbank heeft de overlevering van de opgeëiste persoon aan Polen geweigerd en daartoe overwogen dat tussen Nederland en de uitvaardigende lidstaat niet een verdrag als bedoeld in artikel 6.3 OLW van kracht is op grond waarvan Nederland de tenuitvoerlegging van het vonnis kan overnemen. Dat brengt mee dat – anders dan zou gelden wanneer de opgeëiste persoon de Nederlandse nationaliteit zou hebben – het niet mogelijk is de door de Poolse rechter aan de opgeëiste persoon opgelegde gevangenisstraf overeenkomstig artikel 6.2 en 6.3 OLW in Nederland ten uitvoer te leggen. In samenhang met de omstandigheid dat in geval van niet-overlevering aan Polen de opgeëiste persoon niet alsnog in Nederland kan worden vervolgd voor het misdrijf waarvoor hij in Polen is veroordeeld, terwijl een Nederlander in zo een geval op grond van artikel 5 Sr wel alsnog hier te lande vervolgd kan worden, bestaat reeds daarom in het onderhavige geval een redelijke en objectieve rechtvaardiging voor de door de rechtbank aangenomen ongelijke behandeling.

Het middel klaagt dat de rechtbank ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, heeft geoordeeld dat artikel 6 lid 5 Overleveringswet (hierna: OLW) buiten toepassing moet blijven voor zover daarin de voorwaarde van rechtsmacht wordt gesteld.

De Hoge Raad overweegt als volgt. In de onderhavige zaak heeft de rechtbank de overlevering van de opgeëiste persoon (een onderdaan van een andere lidstaat van de EU) aan de Poolse autoriteiten ten behoeve van de tenuitvoerlegging in Polen van de in 2006 door de Poolse rechter ter zake van drugsdelicten opgelegde vrijheidsstraf van twee jaren en twee maanden, geweigerd. De rechtbank heeft geoordeeld – kort weergegeven – dat artikel 6 lid 5 OLW een onderscheid maakt op grond van nationaliteit tussen de in die bepaling bedoelde vreemdeling

(onder wie te begrijpen de opgeëiste persoon) en Nederlanders, door voor deze vreemdeling aan de overeenkomstige toepassing van artikel 6 lid 2 en 3 OLW de voorwaarde te verbinden dat de vreemdeling in Nederland kan worden vervolgd voor de feiten welke aan het jegens hem uitgevaardigde Europees aanhoudingsbevel ten grondslag liggen (ook wel aangeduid als de 'voorwaarde van rechtsmacht'). Voorts heeft de rechtbank geoordeeld dat in het onderhavige geval voor dit onderscheid geen redelijke en objectieve rechtvaardiging bestaat. Op grond daarvan heeft de rechtbank geoordeeld dat artikel 6 lid 5 OLW, voor zover het de overeenkomstige toepassing van artikel 6 lid 2 en 3 OLW afhankelijk stelt van de voorwaarde van rechtsmacht, 'in het onderhavige geval in strijd [is] met art. 18 VWEU', zodat de rechtbank zich gehouden achtte deze bepaling in zoverre buiten toepassing te laten. Vervolgens heeft de rechtbank toepassing gegeven aan artikel 6 lid 2 OLW en de overlevering geweigerd.

Het middel slaagt. De rechtbank heeft vastgesteld dat zich in het onderhavige geval de situatie voordoet dat 'tussen Nederland en de uitvaardigende lidstaat (...) niet een verdrag als bedoeld in art. 6, derde lid, OLW van kracht [is] op grond waarvan Nederland de tenuitvoerlegging van het vonnis kan overnemen'. Dat brengt mee dat – anders dan zou gelden wanneer de opgeëiste persoon de Nederlandse nationaliteit zou hebben – het niet mogelijk is de door de Poolse rechter aan de opgeëiste persoon opgelegde gevangenisstraf overeenkomstig artikel 6 lid 2 en 3 OLW in Nederland ten uitvoer te leggen. In samenhang met de omstandigheid dat in geval van niet-overlevering aan Polen de opgeëiste persoon niet alsnog in Nederland kan worden vervolgd voor het misdrijf waarvoor hij in Polen is veroordeeld, terwijl een Nederlander in zo een geval op grond van artikel 5 Sr wel alsnog hier te lande vervolgd kan worden, bestaat reeds daarom in het onderhavige geval een redelijke en objectieve rechtvaardiging voor de door de rechtbank aangenomen ongelijke behandeling. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte de in artikel 6 lid 5 OLW gestelde voorwaarde van rechtsmacht buiten toepassing gelaten.

De Hoge Raad vernietigt in het belang van de wet de bestreden uitspraak.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:650

Zaaknummer: 13/05071

Wetsartikelen: 6.5 Overleveringswet

RECHTSPRAAK

Tallon-criterium. 's Hof's oordeel dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat aan verdachtes recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak is tekortgedaan, is niet begrijpelijk. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat het hof niet heeft vastgesteld dat verdachte door een opsporingsambtenaar dan wel een persoon voor wiens handelen de politie of het Openbaar Ministerie verantwoordelijk is, is gebracht tot het begaan van de strafbare feiten waarvoor hij wordt vervolgd.

Het middel klaagt dat het hof zijn beslissing dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk is in de vervolging ontoereikend heeft gemotiveerd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Bij de beoordeling van het middel moet het volgende worden vooropgesteld. Ingeval sprake is van een vormverzuim als bedoeld in artikel 359a Sv en de rechtsgevolgen daarvan niet uit de wet blijken, moet de rechter beoordelen of aan dat vormverzuim enig rechtsgevolg dient te worden verbonden en, zo ja, welk rechtsgevolg dan in aanmerking komt. Daarbij dient hij rekening te houden met de in artikel 359a lid 2 Sv genoemde factoren. Het rechtsgevolg zal immers door deze factoren moeten worden gerechtvaardigd. De eerste factor is 'het belang dat het geschonden voorschrift dient'. De tweede factor is 'de ernst van het verzuim'. Bij de beoordeling daarvan zijn de omstandigheden van belang waaronder het verzuim is begaan. Daarbij kan ook de mate van verwijtbaarheid van het verzuim een rol spelen. De derde factor is 'het nadeel dat daardoor wordt veroorzaakt'. Bij de beoordeling daarvan is onder meer van belang of en in hoeverre de verdachte door het verzuim daadwerkelijk in zijn verdediging is geschaad. Opmerking verdient dat indien het niet de verdachte is die door de niet-naleving van het voorschrift is getroffen in het belang dat de overtreden norm beoogt te beschermen, in de te berechten zaak als regel geen rechtsgevolg zal behoeven te worden verbonden aan het verzuim.

Indien de rechter op grond van de hiervoor bedoelde weging en waardering van de wettelijke beoordelingsfactoren en aan de hand van alle omstandigheden van het geval tot het oordeel

komt dat niet kan worden volstaan met de vaststelling dat een onherstelbaar vormverzuim is begaan, maar dat het verzuim niet zonder consequentie kan blijven, zal hij daaraan een van de in artikel 359a lid 1 Sv genoemde rechtsgevolgen verbinden, te weten strafvermindering, bewijsuitsluiting of niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging.

Het vorenoverwogene brengt mee dat een beslissing tot toepassing van een rechtsgevolg als bedoeld in artikel 359a Sv dient te worden genomen en gemotiveerd aan de hand van de factoren die in het tweede lid van het artikel zijn genoemd.

Niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging komt als in artikel 359a Sv voorzien rechtsgevolg slechts in uitzonderlijke gevallen in aanmerking. Daarvoor is alleen plaats ingeval het in het voorbereidend onderzoek begane vormverzuim daarin bestaat dat met de opsporing of vervolging belaste ambtenaren ernstig inbreuk hebben gemaakt op beginselen van behoorlijke procesorde waardoor doelbewust of met grove veronachtzaming van de belangen van de verdachte aan diens recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak is tekortgedaan. (Vgl. HR 30 maart 2004, ECLI:NL:HR:2004:AM2533, NJ 2004/376.) Daarvan is sprake ingeval de verdachte door een opsporingsambtenaar dan wel door een persoon voor wiens handelen de politie of het Openbaar Ministerie verantwoordelijk is, is gebracht tot het begaan van het strafbare feit waarvoor hij wordt vervolgd, terwijl zijn opzet tevoren niet reeds daarop was gericht (vgl. HR 29 juni 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL0613, NJ 2010/441).

's Hofs oordeel dat aan verdachtes recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak is tekortgedaan, is niet begrijpelijk. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat het hof niet heeft vastgesteld dat de verdachte door een opsporingsambtenaar dan wel een persoon voor wiens handelen de politie of het Openbaar Ministerie verantwoordelijk is, is gebracht tot het begaan van de strafbare feiten waarvoor hij wordt vervolgd.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:637

Zaaknummer: 13/03122

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

In aanmerking genomen dat uit de gebezigde bewijsmiddelen niet zonder meer kan worden afgeleid dat verdachte ten tijde van het voorhanden krijgen van de bromfiets in die mate is tekortgeschoten in zijn onderzoeksplicht dat hij met de voor schuldhealing vereiste aanmerkelijke onvoorzichtigheid heeft gehandeld, is de bewezenverklaring niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel bevat onder meer de klacht dat de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte 'redelijkerwijs had moeten weten dat het een door misdrijf verkregen goed betrof', in het licht van hetgeen door en namens de verdachte is aangevoerd onvoldoende is gemotiveerd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. In aanmerking genomen dat uit de gebezigde bewijsmiddelen niet zonder meer kan worden afgeleid dat de verdachte ten tijde van het voorhanden krijgen van de bromfiets in die mate is tekortgeschoten in zijn onderzoeksplicht dat hij met de voor schuldhealing vereiste aanmerkelijke onvoorzichtigheid heeft gehandeld, is de bewezenverklaring niet naar de eis der wet met redenen omkleed. Voor zover het middel daarover klaagt, is het terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:647

Zaaknummer: 13/04057

Wetsartikelen: 417bis Sr

RECHTSPRAAK

's Hofs overwegingen komen daarop neer dat in dit geval geen sprake is geweest van een doorzoeking, nu, voor zover hier van belang, slechts een niet-afgesloten roldeur van een koelruimte in de bedrijfshal is geopend, welke deur toegang gaf tot die in het pand aanwezige ruimte met een afmeting van ongeveer vijf bij zes meter, en vervolgens deze ruimte is betreden. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste opvatting, nu de bevoegdheid tot het binnentreden in een perceel omvat de bevoegdheid om zich de doorgang in dat perceel te verschaffen

Het middel behelst de klacht dat het hof het beroep op onrechtmatige bewijsgaring ten onrechte, althans op ontoereikende gronden heeft verworpen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Bij het onderzoek van het bedrijfspand zijn derhalve geen activiteiten verricht die meer omvatten dan 'zoekend rondkijken'. Mitsdien is het hof van oordeel dat geen sprake is van een onherstelbaar vormverzuim en dat de resultaten die naar aanleiding van het binnentreden in het bedrijfspand van de verdachte zijn verkregen voor het bewijs kunnen worden gebruikt.

Op grond van de hiervoor bedoelde bewijsmiddelen acht het hof wettig en overtuigend bewezen dat verdachte het ten laste gelegde heeft begaan.

Het hof verwerpt het verweer.

's Hofs overwegingen komen daarop neer dat in dit geval geen sprake is geweest van een doorzoeking, nu, voor zover hier van belang, slechts een niet-afgesloten roldeur van een koelruimte in de bedrijfshal is geopend, welke deur toegang gaf tot die in het pand aanwezige ruimte met een afmeting van ongeveer vijf bij zes meter, en vervolgens deze ruimte is betreden. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste opvatting, nu de bevoegdheid tot het binnentreden in een perceel omvat de bevoegdheid om zich de doorgang in dat perceel te verschaffen (vgl. HR 21 oktober 2003, ECLI:NL:HR:2003:AH9998, NJ 2007/9). Dat oordeel is

ook toereikend gemotiveerd.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:642

Zaaknummer: 12/04304

Wetsartikelen: 20 WED

RECHTSPRAAK

's Hofs oordeel dat het verweer dat bij het getuigenverhoor van getuige X opzettelijk op ambtseed een onjuist proces-verbaal is opgemaakt door daarin een deel van de verklaringen van de getuige onjuist en in voor verdachte belastende zin weer te geven, moet worden verworpen omdat aan voornoemd vereiste niet is voldaan, is niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat, zoals het hof heeft overwogen, de verdediging door de beschikbaarheid van geluidsopnamen van de verhoren op de onjuiste weergave heeft kunnen wijzen en – zoals het hof niet onbegrijpelijk heeft vastgesteld – het verzuim is hersteld doordat de A-G bij het hof een aanvullend proces-verbaal heeft doen opmaken waarin een juiste weergave van de verklaring van de getuige is gerelateerd. De klacht dat het hof heeft verzuimd te beslissen op het verweer dat het opgemaakte proces-verbaal van het getuigenverhoor van Y niet een correcte zakelijke weergave bevat en deels in strijd met de waarheid is, is terecht voorgesteld, maar hoeft niet tot cassatie te leiden, omdat het hof het verweer slechts had kunnen verworpen. Het aangevoerde levert niet een bijzonder geval als voornoemd op.

Het middel klaagt dat het hof het verweer dat het Openbaar Ministerie in de vervolging van de verdachte niet-ontvankelijk moet worden verklaard ontoereikend gemotiveerd heeft verworpen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Bij de beoordeling van het middel staat voorop dat, zoals het hof terecht als maatstaf heeft aangelegd, de omstandigheid dat een onjuist proces-verbaal is opgemaakt slechts tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging kan leiden, indien aannemelijk is dat door toedoen van de met opsporing en vervolging belaste functionarissen een ernstige inbreuk is gemaakt op beginselen van een

behoorlijke procesorde, en daardoor doelbewust of met grove veronachtzaming van de belangen van de verdachte tekort is gedaan aan diens recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak.

Het (in 2.3 weergegeven) oordeel van het hof dat het in 2.4.1 aangeduide verweer moet worden verworpen omdat aan de zojuist vermelde vereisten niet is voldaan, is niet onbegrijpelijk en is toereikend gemotiveerd. Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat, zoals het hof heeft overwogen, de verdediging door de beschikbaarheid van geluidsopnamen van de verhoren op de onjuiste weergave heeft kunnen wijzen en, zoals het hof – niet onbegrijpelijk – heeft vastgesteld, het verzuim is hersteld doordat de advocaat-generaal bij het hof een aanvullend proces-verbaal heeft doen opmaken waarin een juiste weergave van de verklaring van de getuige is gerelateerd.

Voor zover het middel dit oordeel van het hof bestrijdt, is het tevergeefs voorgesteld.

Het middel behelst voorts de klacht dat het hof heeft verzuimd in het bestreden arrest een oordeel te geven over het in 2.4.2 aangeduide verweer. Deze klacht kan, hoewel op zichzelf terecht voorgesteld, niet tot cassatie leiden, omdat het hof het verweer slechts had kunnen verworpen. Hetgeen door de verdediging te dier zake is aangevoerd is niet van dien aard dat daaraan de gevolgtrekking kan worden verbonden dat zich het uitzonderlijke, hiervoor in 2.5 bedoelde geval voordoet. Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat de verdediging, blijkens hetgeen zij op dit punt bij pleidooi heeft aangevoerd, op grond van de audioregistratie van het desbetreffende verhoor en op grond van het verhoor van [betrokkene 1] bij de rechter-commissaris het hof heeft gewezen op de volgens haar aan het proces-verbaal klevende gebreken, de inhoud van welk proces-verbaal het hof ook niet voor het bewijs heeft gebezigd.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze zeventien jaren en zes maanden belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:639

Zaaknummer: 12/02631

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

Uit de onder 2.3 weergegeven stukken valt af te leiden dat van de verdachte ten tijde van het uitbrengen van de dagvaarding in hoger beroep niet een feitelijke woon- of verblijfplaats in Nederland maar wel een adres in het buitenland bekend was. Noch de hierboven genoemde akte uitreiking, noch enig ander gedingstuk houdt in dat de dagvaarding in hoger beroep naar voornoemd adres van de verdachte in het buitenland is verzonden. Daaruit volgt dat de dagvaarding in hoger beroep niet is betekend overeenkomstig artikel 588 lid 2 Sv. Het in de bestreden uitspraak besloten liggende oordeel dat de dagvaarding in hoger beroep geldig is betekend, is derhalve onjuist.

Het middel bevat in de kern de klacht dat het hof de dagvaarding in hoger beroep ten onrechte niet heeft nietig verklaard nu niet blijkt dat die dagvaarding overeenkomstig artikel 588 lid 2 Sv naar verdachtes adres in Zwitserland is verzonden.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Indien op grond van het daartoe ingestelde onderzoek als vaststaand kan worden aangenomen dat de verdachte niet is ingeschreven in een GBA en niet in Nederland is gedetineerd, en van hem ook niet een feitelijke woon- of verblijfplaats in Nederland maar wel een adres in het buitenland bekend is, geschiedt de betekening van de dagvaarding door toezending van de dagvaarding door het Openbaar Ministerie hetzij rechtstreeks aan het laatstbekende adres van de verdachte in het buitenland, hetzij door tussenkomst van de bevoegde buitenlandse autoriteit of instantie (artikel 588 lid 2 Sv). Door die toezending is de dagvaarding rechtsgeldig betekend (vgl. HR 12 maart 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD5163,

NJ 2002/317).

Uit de onder 2.3 weergegeven stukken valt af te leiden dat van de verdachte ten tijde van het uitbrengen van de dagvaarding in hoger beroep niet een feitelijke woon- of verblijfplaats in Nederland maar wel een adres in het buitenland bekend was. Noch de hierboven genoemde

akte uitreiking, noch enig ander gedingstuk houdt in dat de dagvaarding in hoger beroep naar voornoemd adres van de verdachte in het buitenland is verzonden. Daaruit volgt dat de dagvaarding in hoger beroep niet is betekend overeenkomstig artikel 588 lid 2 Sv. Het in de bestreden uitspraak besloten liggende oordeel dat de dagvaarding in hoger beroep geldig is betekend, is derhalve onjuist.

Het middel is dus terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verklaart de dagvaarding in hoger beroep nietig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:655

Zaaknummer: 13/01290

Wetsartikelen: 588 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Noch het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep noch het bestreden arrest houdt een beslissing van het hof in op het verzoek [betrokkene 1] als getuige te horen. Dat verzuim heeft ingevolge artikel 330 Sv in verbinding met artikel 415 Sv nietigheid tot gevolg. Het middel slaagt.

Het middel klaagt dat het hof heeft verzuimd een beslissing te geven op een (voorwaardelijk) verzoek van de verdediging tot het horen van [betrokkene 1] als getuige.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep heeft de raadsman van de verdachte aldaar het woord gevoerd overeenkomstig de aan het proces-verbaal gehechte pleitnota. De pleitnota houdt onder meer het volgende in:

‘16. In de vorm van een 411a Sv-verzoek heeft onlangs het verhoor van gemachtigd aangever [betrokkene 2], die namens [betrokkene 1] aangifte heeft gedaan, plaatsgevonden.

20. Omdat alleen [betrokkene 1] uitsluitsel kan geven over het feitelijk gebruik van de woning is op d.d. 29 mei 2012 aan de rechter-commissaris een 411a Sv verzoek gedaan om ook de eigenaar van het pand, [betrokkene 1] te horen over het in gebruik zijn van de woning. Het verhoor heeft nog niet plaatsgevonden.

21. Ik persisteer bij mijn verzoek om voornoemde getuige alsnog te horen, maar doe dit in de vorm van een voorwaardelijk verzoek.

Het horen van [betrokkene 1] indien de aangifte van [betrokkene 2] als bewijsmiddel wordt gebezigd.’

Uit het vorenstaande volgt dat wat betreft [betrokkene 1] een verzoek is gedaan als bedoeld in artikel 328 Sv in verbinding met artikel 331 Sv en artikel 415 Sv, welk verzoek is gedaan onder de voorwaarde dat het hof de verklaring van de aangever [betrokkene 2] voor het bewijs zou bezigen, en dat de aan dit verzoek verbonden voorwaarde is vervuld doordat het hof die verklaring wel voor het bewijs heeft gebezigd, zodat een uitdrukkelijke beslissing op dit

verzoek was vereist. Noch het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep noch het bestreden arrest houdt een beslissing van het hof in op het verzoek [betrokkene 1] als getuige te horen. Dat verzuim heeft ingevolge artikel 330 Sv in verbinding met artikel 415 Sv nietigheid tot gevolg. Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, voor zover aan zijn oordeel onderworpen en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:663

Zaaknummer: 12/04667

Wetsartikelen: 328 Sv, 331 Sv en 415 Sv

RECHTSPRAAK

Bij gebreke van een bewezenverklaring is de rechter in het kader van het beslissingsschema van artikel 350 Sv dus niet toegekomen aan de vraag of sprake was van een strafbaar feit. Nu de onttrekking aan het verkeer van de inbeslaggenomen voorwerpen is bevolen maar de bestreden uitspraak niets inhoudt omtrent de vaststelling van enig strafbaar feit, is niet voldaan aan het vereiste van artikel 36b lid 1 aanhef onder sub 3 Sr.

Het middel behelst de klacht dat de onttrekking aan het verkeer is bevolen zonder dat is vastgesteld dat een strafbaar feit is begaan.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De verdachte is vrijgesproken van het tenlastegelegde. Bij gebreke van een bewezenverklaring is de rechter in het kader van het beslissingsschema van artikel 350 Sv dus niet toegekomen aan de vraag of sprake was van een strafbaar feit. Nu de onttrekking aan het verkeer van de in beslag genomen voorwerpen is bevolen maar de bestreden uitspraak niets inhoudt omtrent de vaststelling van enig strafbaar feit, is niet voldaan aan het vereiste van artikel 36b lid 1 aanhef onder 3°, Sr. Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, voor zover aan zijn oordeel onderworpen, dus uitsluitend wat betreft de beslissing ter zake van de onttrekking aan het verkeer van de hiervoor genoemde inbeslaggenomen voorwerpen en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:649

Zaaknummer: 12/02880

Wetsartikelen: 36b lid 1 aanhef en onder 3 Sr

RECHTSPRAAK

De betekening van de dagvaarding in hoger beroep heeft niet aan de verdachte in persoon, maar aan een ander die zich op voornoemd adres bevond plaatsgevonden. Diegene had zich bereid verklaard de brief in ontvangst te nemen en onverwijld aan de verdachte te doen toekomen.

Het middel klaagt over de betekening van de appèldagvaarding.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het is de Hoge Raad ambtshalve bekend dat op voornoemd adres, alwaar de verdachte kennelijk verbleef ten tijde van de betekening van de dagvaarding in hoger beroep, een onderdeel van de Penitentiaire Inrichting Amsterdam was gevestigd. Indien de verdachte in Nederland is gedetineerd in verband met de strafzaak waarop de dagvaarding betrekking heeft, moet de dagvaarding aan hem in persoon worden uitgereikt (artikel 588 lid 1 sub a, Sv). Niet-naleving van dit voorschrift leidt tot nietigheid van de dagvaarding (vgl. HR 12 maart 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD5163, NJ 2002/317). Uit het voorgaande volgt dat de betekening van de dagvaarding in hoger beroep heeft plaatsgevonden niet aan de verdachte in persoon maar aan een ander die zich op voornoemd adres bevond en die zich bereid verklaarde de brief in ontvangst te nemen en onverwijld aan de verdachte te doen toekomen.

Die uitreiking is derhalve strijdig met artikel 588 lid 1 sub a, Sv zodat de betekening nietig is. Het oordeel van het hof dat de dagvaarding van verdachte op de juiste wijze is uitgereikt, is derhalve onjuist. Het middel is dus terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verklaart de dagvaarding in hoger beroep nietig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:661

Zaaknummer: 12/04381

Wetsartikelen: 588 lid 1 sub a Sv

RECHTSPRAAK

In een geval waarin in de appèlschriftuur als bedoeld in artikel 410 lid 1 Sv een opgave van getuigen wordt gedaan, dient de rechter, gelet op artikel 418 lid 1 Sv, behoudens de zich hier niet voordoende uitzondering van artikel 418 lid 2 Sv, de in artikel 288 lid 1 Sv voorziene maatstaf te hanteren. Voor het onderhavige geval betekent dit dat het hof onder ogen had te zien of redelijkerwijs valt aan te nemen dat door het afzien van de oproeping van [betrokkene 2] als getuige de verdachte niet in zijn verdediging wordt geschaad. Het hof, dat het verzoek heeft afgewezen omdat het horen van [betrokkene 2] als getuige niet noodzakelijk heeft geacht, heeft dus bij de afwijzing van dat verzoek een onjuiste maatstaf gehanteerd. Voor zover het middel daarover klaagt, is het terecht voorgesteld.

Het middel klaagt blijkens de toelichting over de door het hof bij tussenarrest gegeven beslissing tot afwijzing van door de verdediging gedane verzoeken.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het verzoek de deskundige Kuylman een onderzoek te laten instellen naar de telecomgegevens, is een verzoek als bedoeld in artikel 328 Sv om gebruik te maken van een in artikel 316 Sv omschreven bevoegdheid. Maatstaf voor de beslissing op een zodanig verzoek is of de rechter de noodzaak van het verzochte is gebleken. Het hof heeft bij zijn beslissing tot afwijzing van dit verzoek de juiste maatstaf toegepast. Die beslissing is voorts, gelet op hetgeen ter toelichting op dat verzoek is aangevoerd, toereikend gemotiveerd. Voor zover het middel op deze beslissing van het hof betrekking heeft, is het ongegrond.

In een geval waarin in de appèlschriftuur als bedoeld in artikel 410 lid 1 Sv een opgave van getuigen wordt gedaan, dient de rechter, gelet op artikel 418 lid 1 Sv, behoudens de zich hier niet voordoende uitzondering van artikel 418 lid 2 Sv, de in artikel 288 lid 1 Sv voorziene maatstaf te hanteren. Voor het onderhavige geval betekent dit dat het hof onder ogen had te zien of redelijkerwijs valt aan te nemen dat door het afzien van de oproeping van [betrokkene

2] als getuige de verdachte niet in zijn verdediging wordt geschaad. Het hof, dat het verzoek heeft afgewezen omdat het het horen van [betrokkene 2] als getuige niet noodzakelijk heeft geacht, heeft dus bij de afwijzing van dat verzoek een onjuiste maatstaf gehanteerd. Voor zover het middel daarover klaagt, is het terecht voorgesteld.

Opmerking verdient dat wanneer gedurende een eerdere terechtzitting of bij tussenarrest een verzoek van een procespartij is afgewezen en de rechter nadien constateert dat aan die afwijzing een gebrek kleeft ten aanzien van bijvoorbeeld de daarin gehanteerde beoordelingsmaatstaf, de rechter dit gebrek zal kunnen herstellen door op de latere terechtzitting het verzoek ambtshalve opnieuw aan de orde te stellen en – indien de desbetreffende procespartij het verzoek handhaaft – daarover opnieuw te beslissen aan de hand van de ten tijde van die eerdere terechtzitting geldende beoordelingsmaatstaf doch met inachtneming van alle gegevens die hem ten tijde van het nemen van zijn beslissing bekend zijn. Met deze herstelmogelijkheid wordt de kwaliteit van de gedingvoering bevorderd en wordt ook voorkomen dat een strafzaak wordt behandeld en afgerond terwijl ten tijde van die behandeling en afronding reeds vaststaat dat een eerder in die zaak gegeven beslissing lijdt aan een gebrek dat grond zou kunnen bieden aan bijvoorbeeld een cassatieklacht. (Vgl. HR 20 december 2013, ECLI:NL:HR:2013:2056.)

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:651

Zaaknummer: 12/00646

Wetsartikelen: 328 Sv en 316 Sv

RECHTSPRAAK

De dagvaarding in hoger beroep is niet betekend overeenkomstig artikel 588 lid 2 Sv. De enkele omstandigheid dat verdachte volgens zijn opgave niet meer op het adres in het buitenland woonde vanwege zijn werk in Afghanistan, doet aan dat oordeel niet af.

Het middel bevat in de kern de klacht dat het hof de dagvaarding in hoger beroep ten onrechte niet heeft nietig verklaard nu niet blijkt dat die dagvaarding overeenkomstig artikel 588 lid 2 Sv naar verdachtes adres in de Verenigde Staten van Amerika is verzonden.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Indien op grond van het daartoe ingestelde onderzoek als vaststaand kan worden aangenomen dat de verdachte niet is ingeschreven in een GBA en niet in Nederland is gedetineerd, en van hem ook niet een feitelijke woon- of verblijfplaats in Nederland maar wel een adres in het buitenland bekend is, geschiedt de betekening van de dagvaarding door toezending van de dagvaarding door het Openbaar Ministerie hetzij rechtstreeks aan het laatstbekende adres van de verdachte in het buitenland, hetzij door tussenkomst van de bevoegde buitenlandse autoriteit of instantie (artikel 588 lid 2 Sv). Door die toezending is de dagvaarding rechtsgeldig betekend (vgl. HR 12 maart 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD5163, NJ 2002/317).

Noch de hierboven genoemde akte van uitreiking, noch enig ander gedingstuk houdt in dat de dagvaarding in hoger beroep naar voornoemd adres van de verdachte in het buitenland is verzonden. Daaruit volgt dat de dagvaarding in hoger beroep niet is betekend overeenkomstig artikel 588 lid 2 Sv. Het in de bestreden uitspraak besloten liggende oordeel dat de dagvaarding in hoger beroep geldig is betekend, is derhalve onjuist. De enkele omstandigheid dat de verdachte volgens zijn opgave op dat adres niet meer woonde vanwege zijn werk in Afghanistan, doet aan dat oordeel niet af. Het middel is dus terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verklaart de dagvaarding in hoger beroep nietig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:665

Zaaknummer: 12/05487

Wetsartikelen: 588 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Blijkens zijn weergegeven overweging heeft het hof bij de verwerping van het verweer tot uitgangspunt genomen dat sprake was van een onrechtmatige aanhouding van de verdachte. Voorts heeft het hof geoordeeld dat die onrechtmatige aanhouding ‘geen invloed [had] op het bewijsmateriaal met betrekking tot het onder 2 aan verdachte tenlastegelegde’. Dat oordeel is niet zonder meer begrijpelijk. Het voorgestelde middel slaagt.

Het middel klaagt dat het hof het verweer strekkende tot bewijsuitsluiting ten onrechte, dan wel ontoereikend gemotiveerd, heeft verworpen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Naar het oordeel van het hof vormen de bevindingen zoals hierboven aangegeven onvoldoende aanwijzing om te kunnen spreken van een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit om als verdachte als bedoeld in artikel 27 van het Wetboek van Strafvordering te kunnen worden aangemerkt. Derhalve hadden de verbalisanten niet mogen overgaan tot de aanhouding van verdachte.

Met deze onrechtmatige aanhouding is sprake van een onherstelbaar verzuim als bedoeld in artikel 359a lid 1 van het Wetboek van Strafvordering. Nu er sprake is van een direct causaal verband tussen de onrechtmatige aanhouding van verdachte en het aantreffen van de drugs bij verdachte zal het hof dit bewijsmateriaal uitsluiten van het bewijs.

Bij deze stand van zaken is het hof met de raadsman van oordeel dat niet wettig en overtuigend bewezen kan worden wat de verdachte onder 1 ten laste is gelegd, zodat de verdachte daarvan behoort te worden vrijgesproken.

Voorts overweegt het hof nog dat uit de beschikking van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, die op 6 juli 2006 aan verdachte is betekend, blijkt dat verdachte reeds ver voordat hij ter zake van het onder 1 tenlastegelegde werd aangehouden, ongewenst was verklaard. De onrechtmatige aanhouding heeft derhalve geen invloed op het bewijsmateriaal met betrekking tot het onder 2 aan verdachte tenlastegelegde.

Blijkens zijn hiervoor weergegeven overweging heeft het hof bij de verwerping van het verweer tot uitgangspunt genomen dat sprake was van een onrechtmatige aanhouding van de verdachte. Voorts heeft het hof geoordeeld dat die onrechtmatige aanhouding 'geen invloed [had] op het bewijsmateriaal met betrekking tot het onder 2 aan verdachte tenlastegelegde'. Dat oordeel is niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, voor zover aan zijn oordeel onderworpen en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:638

Zaaknummer: 13/00971

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

De door het hof gevolgde werkwijze voldoet aan de eisen die door de Hoge Raad zijn gesteld. Voor zover het middel klaagt dat de voor het bewijs gebezigde processen-verbaal enkel de conclusies bevatten van de verbalisanten die de desbetreffende rapportages hebben opgemaakt, maar niet de daaraan ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden, is het tevergeefs voorgesteld. De schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is toereikend gemotiveerd. Artikel 36e lid 7 Sr houdt een wijziging van wetgeving in ten aanzien van de toepasselijke regels van sanctierecht. Op grond van artikel 1 lid 2 Sr dient bij verandering van wetgeving na het tijdstip waarop het feit is begaan, de voor de betrokkene gunstigste bepalingen te worden toegepast. 's Hofs oordeel dat 'deze wetsbepaling niet valt onder artikel 1 van het Wetboek van Strafrecht nu het geen materiële (extra) sanctie betreft maar louter een executiemodaliteit en derhalve direct toegepast kan worden', geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Het eerste voorgestelde middel bevat de klacht dat de bestreden uitspraak in strijd met artikel 511g lid 2 Sv niet de inhoud bevat van de bewijsmiddelen waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De door het hof gevolgde werkwijze voldoet aan de eisen die door de Hoge Raad zijn gesteld. Voor zover het middel klaagt dat de voor het bewijs gebezigde processen-verbaal enkel de conclusies bevatten van de verbalisanten die de desbetreffende rapportages hebben opgemaakt, maar niet de daaraan ten grondslag liggende feiten en omstandigheden, is het tevergeefs voorgesteld. Het middel klaagt voorts dat de vaststelling van het wederrechtelijk verkregen voordeel onvoldoende met redenen is omkleed. De hiervoor in 2.2 weergegeven overwegingen houden in dat het hof aan de bewezenverklaring in de strafzaak heeft ontleend dat de betrokkene tezamen en in vereniging met anderen zich schuldig heeft gemaakt aan verduistering van digitale goederen met een

totale waarde van ongeveer € 280.000, exclusief btw. Uit de bewijsmiddelen – waarvan de inhoud in de overwegingen van het hof is weergegeven – leidt het hof af dat ‘de verduisterde mobiele telefoons’ zijn verkocht via een zakelijke markt. Gezien de verwijzing naar het oordeel van de rechtbank moet worden aangenomen dat, waar de rechtbank overweegt dat ‘de verduisterde goederen’ via een zakelijke markt zijn verkocht, de vermelding in ‘s hofs overwegingen van ‘de verduisterde mobiele telefoons’ een misslag is, die verbeterd moet worden gelezen en dat het hof als zijn oordeel tot uitdrukking heeft gebracht dat uit de bewijsmiddelen wordt afgeleid dat de verduisterde goederen via de zakelijke markt zijn verkocht. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk. De schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is toereikend gemotiveerd. Ook in zoverre is het middel tevergeefs voorgesteld.

Het tweede voorgestelde middel klaagt dat het hof ten onrechte heeft bepaald dat de betrokkene hoofdelijk aansprakelijk is voor de gezamenlijke betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel, althans dat het hof zijn beslissing dienaangaande niet naar de eis der wet met redenen heeft omkleed.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Bij het opleggen van een verplichting tot betaling aan de Staat van een geldbedrag ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel op grond van artikel 36e lid 1 en 2 Sr, kan de rechter ingevolge het zevende lid van dat artikel, indien het gaat om strafbare feiten die door twee of meer personen zijn gepleegd en die personen voor die feiten zijn veroordeeld, bepalen dat deze hoofdelijk dan wel voor een door hem te bepalen deel aansprakelijk zijn voor de gezamenlijke betalingsverplichting. Artikel 36e lid 7 Sr houdt in zoverre een wijziging van wetgeving in ten aanzien van de toepasselijke regels van sanctierecht. In zo een geval dient door de rechter op grond van artikel 1 lid 2 Sr bij verandering van wetgeving na het tijdstip waarop het feit is begaan, de voor de betrokkene gunstigste bepalingen te worden toegepast.

Het hof heeft geoordeeld dat ‘deze wetsbepaling niet valt onder artikel 1 van het Wetboek van Strafrecht nu het geen materiële (extra) sanctie betreft maar louter een executiemodaliteit en derhalve direct toegepast kan worden’. Gelet op hetgeen in 4.5 is overwogen, geeft dat oordeel blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden zittingsplaats Arnhem opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:652

Zaaknummer: 12/04378

Wetsartikelen: 511g lid 2 Sv, 359 lid 3 Sv en 36e lid 7 Sr

RECHTSPRAAK

Hetgeen door en namens de verdachte ten verwere is aangevoerd houdt in dat het deel van de Oudebrugsteeg dat de verdachte gaande vanaf het Damrak in de richting van de Spuistraat is ingelopen niet in het gebied lag waar de verdachte niet mocht komen. In aanmerking genomen dat de Oudebrugsteeg, gelet op de begrenzingen van het dealeroverlastgebied 1.1 zoals dat blijkt uit de zich bij de aan de Hoge Raad toegezonden stukken bevindende plattegrond van het verboden gebied (weergegeven in de conclusie van de A-G onder 8), deels binnen en deels buiten het verboden gebied valt en uit de door het hof gebruikte bewijsmiddelen niet met voldoende duidelijkheid is op te maken welk deel van de Oudebrugsteeg de verdachte is ingelopen, is het oordeel van het hof dat de verdachte zich ‘vanaf het Damrak in het voor hem verboden gebied heeft begeven’ niet zonder meer begrijpelijk. Het middel is terecht voorgesteld.

Het middel klaagt dat in het licht van hetgeen door en namens de verdachte is aangevoerd, de bewezenverklaring niet naar behoren met redenen is omkleed.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 20 augustus 2012 heeft de verdachte verklaard:

‘Ik weet dat mij per 9 juli 2011 een dealerverblijfsverbod is opgelegd. Ik mocht 3 maanden niet in het dealersoverlastgebied 1.1 komen.

U houdt mij uit het dossier, achter bladzijde 10, de kaart/plattegrond voor uit de bijlage van het aan mij opgelegde dealerverblijfsverbod. Ik wist inderdaad dat ik toen in gebied 1.1 niet mocht komen. Ik hoorde dat ik op het Damrak wel mocht komen. De rechters wisten het ook niet precies zeker. Het klopt dat ik toen, in de nacht van 8 op 9 augustus 2011, het was al 9 augustus 2011, op het Damrak liep en de Oudebrugsteeg te Amsterdam ben ingelopen. Dat is een zijstraat van het Damrak. De Oudebrugsteeg te Amsterdam viel volgens mij niet in het

gebied waar ik niet mocht komen. Ik zag de nachtbus voorbij rijden. Ik was uitgegaan en ik moest naar het Centraal Station. Ze hebben mij eerst laten lopen en pas bij de Spuistraat aangehouden. Daar mag ik wel gewoon komen. De agent zei ook tegen mij dat ik in de Oudebrugsteeg wel mocht komen.'

Hetgeen door en namens de verdachte ten verwere is aangevoerd houdt in dat het deel van de Oudebrugsteeg dat de verdachte gaande vanaf het Damrak in de richting van de Spuistraat is ingelopen niet in het gebied lag waar de verdachte niet mocht komen. In aanmerking genomen dat de Oudebrugsteeg, gelet op de begrenzingen van het dealeroverlastgebied 1.1 zoals dat blijkt uit de zich bij de aan de Hoge Raad toegezonden stukken bevindende plattegrond van het verboden gebied (weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 8), deels binnen en deels buiten het verboden gebied valt en uit de door het hof gebruikte bewijsmiddelen niet met voldoende duidelijkheid is op te maken welk deel van de Oudebrugsteeg de verdachte is ingelopen, is het oordeel van het hof dat de verdachte zich 'vanaf het Damrak in het voor hem verboden gebied heeft begeven' niet zonder meer begrijpelijk. Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:662

Zaaknummer: 12/04533

Wetsartikelen: 184 Sr

RECHTSPRAAK

De enkele door het hof in aanmerking genomen omstandigheid dat de verdachte het slachtoffer een harde duw heeft gegeven ten gevolge waarvan zij ten val kwam, vormt onvoldoende grond voor het oordeel dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat het slachtoffer zwaar lichamenlijk letsel zou bekomen. Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

Het middel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring van het onder 1 primair tenlastegelegde feit wat betreft het bewezenverklaarde opzet niet uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Bij de beoordeling van het middel moet het volgende worden vooropgesteld. Voorwaardelijk opzet op een bepaald gevolg – zoals hier zwaar lichamenlijk letsel – is aanwezig indien de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat dat gevolg zal intreden. Het zal moeten gaan om een kans die naar algemene ervaringsregelen aanmerkelijk is te achten.

De enkele door het hof in aanmerking genomen omstandigheid dat de verdachte het slachtoffer een harde duw heeft gegeven ten gevolge waarvan zij ten val kwam, vormt onvoldoende grond voor het oordeel dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat het slachtoffer zwaar lichamenlijk letsel zou bekomen. Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak doch uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:657

Zaaknummer: 12/02229

Wetsartikelen: 302 Sr

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad wijst voorts op de herstelbaarheid als bedoeld in ECLI:NL:HR:2013:2056. Artikel 36e lid 7 Sr houdt een wijziging van wetgeving in ten aanzien van de toepasselijke regels van sanctierecht. Op grond van artikel 1 lid 2 Sr dient bij verandering van wetgeving na het tijdstip waarop het feit is begaan, de voor de betrokkene gunstigste bepalingen te worden toegepast. 's Hof's oordeel dat 'deze wetsbepaling niet valt onder artikel 1 van het Wetboek van Strafrecht nu het geen materiële (extra) sanctie betreft maar louter een executiemodaliteit en derhalve direct toegepast kan worden', geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Het voorgestelde eerste middel klaagt blijkens de toelichting over de door het hof bij tussenarrest gegeven beslissing tot afwijzing van het door de verdediging gedane verzoek tot het horen van [betrokkene 3], [betrokkene 4] en [betrokkene 5] als getuigen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. In een geval waarin in de appèlschriftuur als bedoeld in artikel 410 lid 1 Sv een opgave van getuigen wordt gedaan, dient de rechter, gelet op artikel 418 lid 1 Sv, behoudens de zich hier niet voordoende uitzondering van artikel 418 lid 2 Sv, de in artikel 288 lid 1 Sv voorziene maatstaf te hanteren. Voor het onderhavige geval betekent dit dat het hof onder ogen had te zien of redelijkerwijs valt aan te nemen dat door het afzien van de oproeping van [betrokkene 3], [betrokkene 4] en [betrokkene 5] als getuigen de betrokkene niet in zijn verdediging wordt geschaad. Het hof, dat het verzoek heeft afgewezen omdat het het horen van die personen als getuigen niet noodzakelijk heeft geacht, heeft dus bij de afwijzing van dat verzoek een onjuiste maatstaf gehanteerd. Het middel is terecht voorgesteld.

Opmerking verdient dat wanneer gedurende een eerdere terechtzitting of bij tussenarrest een verzoek van een procespartij is afgewezen en de rechter nadien constateert dat aan die afwijzing een gebrek kleeft ten aanzien van bijvoorbeeld de daarin gehanteerde beoordelingsmaatstaf, de rechter dit gebrek zal kunnen herstellen door op de latere terechtzitting het verzoek ambtshalve opnieuw aan de orde te stellen en – indien de

desbetreffende procespartij het verzoek handhaaft – daarover opnieuw te beslissen aan de hand van de ten tijde van die eerdere terechtzitting geldende beoordelingsmaatstaf doch met inachtneming van alle gegevens die hem ten tijde van het nemen van zijn beslissing bekend zijn. Met deze herstelmogelijkheid wordt de kwaliteit van de gedingvoering bevorderd en wordt ook voorkomen dat een strafzaak wordt behandeld en afgerond terwijl ten tijde van die behandeling en afronding reeds vaststaat dat een eerder in die zaak gegeven beslissing lijdt aan een gebrek dat grond zou kunnen bieden aan bijvoorbeeld een cassatieklacht. (Vgl. HR 20 december 2013, ECLI:NL:HR:2013:2056.)

Het tweede voorgestelde middel klaagt dat het hof ten onrechte heeft bepaald dat de betrokkene hoofdelijk aansprakelijk is voor de gezamenlijke betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel, althans dat het hof zijn beslissing dienaangaande niet naar de eis der wet met redenen heeft omkleed.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Bij het opleggen van een verplichting tot betaling aan de Staat van een geldbedrag ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel op grond van artikel 36e lid 1 en 2 Sr, kan de rechter ingevolge het zevende lid van dat artikel, indien het gaat om strafbare feiten die door twee of meer personen zijn gepleegd en die personen voor die feiten zijn veroordeeld, bepalen dat deze hoofdelijk dan wel voor een door hem te bepalen deel aansprakelijk zijn voor de gezamenlijke betalingsverplichting. Artikel 36e lid 7 Sr houdt in zoverre een wijziging van wetgeving in ten aanzien van de toepasselijke regels van sanctierecht. In zo een geval dient door de rechter op grond van artikel 1 lid 2 Sr bij verandering van wetgeving na het tijdstip waarop het feit is begaan, de voor de betrokkene gunstigste bepalingen te worden toegepast.

Het Hof heeft geoordeeld dat ‘deze wetsbepaling niet valt onder artikel 1 van het Wetboek van Strafrecht nu het geen materiële (extra) sanctie betreft maar louter een executiemodaliteit en derhalve direct toegepast kan worden’. Gelet op hetgeen in 3.5 is overwogen, geeft dat oordeel blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:653

Zaaknummer: 12/00647

Wetsartikelen: 36e lid 7 Sr en 418 lid 1 Sv

RECHTSPRAAK

Het kennelijke oordeel van het hof dat uit de onder 2.2.2 sub (ii) en (iii) genoemde stukken niet kan blijken dat de verdachte zich in hoger beroep van rechtsbijstand door mr. Silvis had voorzien en het voorschrift van artikel 51 Sv in het onderhavige geval niet van toepassing is, geeft, gelet op hetgeen onder 2.5 is overwogen, ofwel blijk van een onjuiste rechtsopvatting ofwel is niet begrijpelijk. De middelen zijn terecht voorgesteld.

Beide middelen behelzen de klacht dat in hoger beroep het voorschrift van artikel 51 Sv niet is nageleefd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Bij de beoordeling van de middelen dient het volgende voorop te worden gesteld.

Artikel 38 lid 1 Sv bepaalt dat de verdachte te allen tijde bevoegd is één of meer raadslieden te kiezen. Behoudens in het geval van voortijdige beëindiging van diens werkzaamheid, geldt de keuze van een raadsman – evenals ingevolge artikel 43 lid 1 Sv de toevoeging van een raadsman – voor de gehele aanleg waarin zij heeft plaatsgehad. Die aanleg is beëindigd als de betreffende uitspraak in kracht van gewijsde is gegaan of als daartegen een gewoon rechtsmiddel is ingesteld (vgl. HR 9 juni 1998, LJN ZD1192, NJ 1998/784). Ingevolge artikel 39 lid 1 Sv geeft de gekozen raadsman van zijn optreden als zodanig, wanneer de officier van justitie reeds in de zaak betrokken is, schriftelijk kennis aan de griffier of, als dat nog niet het geval is, aan de betrokken hulpofficier.

De regeling van artikel 39 Sv moet worden beschouwd als een ordemaatregel en een schriftelijke kennisgeving vormt geen noodzakelijke voorwaarde om als raadsman te kunnen optreden. Indien uit enig in het dossier aanwezig stuk aan de rechter of de andere justitiële autoriteiten kan blijken dat de verdachte voor de desbetreffende aanleg voorzien is van rechtsbijstand door een raadsman, dan behoort deze raadsman als zodanig te worden erkend (vgl. HR 19 december 2000, LJN ZD2182, NJ 2001/161).

Het kennelijke oordeel van het hof dat uit de hiervoor onder 2.2.2 sub (ii) en (iii) genoemde stukken niet kan blijken dat de verdachte zich in hoger beroep van rechtsbijstand door mr. Silvis had voorzien en het voorschrift van artikel 51 Sv in het onderhavige geval niet van toepassing is, geeft, gelet op hetgeen onder 2.5 is overwogen, ofwel blijk van een onjuiste rechtsopvatting ofwel is niet begrijpelijk. De middelen zijn terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:660

Zaaknummer: 12/04334

Wetsartikelen: 51 Sv

RECHTSPRAAK

Aan een met de toenmalige wettelijke regeling strijdige en dus rechtens onjuiste mededeling van de Dienst Wegverkeer, welke eerst is gedaan nadat de aanvrager zijn verzekeringsplicht had verzaakt, kon aanvrager niet het in rechte te honoreren vertrouwen verlenen dat hij ten tijde van het bewezenverklaarde niet verzekeringsplichtig was. De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Ingevolge artikel 37 lid 3 onder f, (oud) Kentekenreglement in verbinding met het zevende lid (oud) van dat artikel kan de Dienst Wegverkeer een kentekenbewijs ongeldig verklaren indien de eigenaar of houder van het voertuig onvrijwillig het bezit of het houderschap van het voertuig heeft verloren en daarvan aangifte heeft gedaan bij een der in artikel 141 en 142 Sv bedoelde personen. Ingevolge artikel 59 lid 1 (oud) WVV 1994 in verbinding met artikel 58 lid 2 onder e, (oud) WVV 1994 en artikel 40 lid 1 aanhef en onder h, (oud) Kentekenreglement vervalt de tenaamstelling in het kentekenregister – en daarmee ook de verzekeringsplicht – zodra de Dienst Wegverkeer het kentekenbewijs ongeldig heeft verklaard (vgl. HR 11 april 2000, ECLI:NL:HR:2000:ZD1790, NJ 2000/547).

Uit het vorenstaande volgt dat voor het verval van de verzekeringsplicht op grond van de destijds geldende regelgeving niet de datum van de diefstal of de verduistering van het voertuig, maar de datum van aangifte daarvan bepalend is. Aangezien door de aanvrager op 22 december 2011 aangifte is gedaan terwijl hem verweten wordt op 4 januari 2006 ten aanzien van dat voertuig niet te hebben voldaan aan zijn wettelijke verzekeringsplicht, kan het aangevoerde niet een ernstig vermoeden wekken als hiervoor onder 3.1 vermeld.

Daaraan kan niet afdoen dat de Dienst Wegverkeer de aanvrager bij de hiervoor genoemde brief van 15 augustus 2012 te kennen heeft gegeven dat hij vanaf '4 november 2003 (...) niet meer aansprakelijk [is] voor de verplichtingen behorende bij de tenaamstelling van de voertuigen'. Immers, aan die met de toenmalige wettelijke regeling strijdige en dus rechtens onjuiste mededeling, welke eerst is gedaan nadat de aanvrager zijn verzekeringsplicht had verzaakt, kon hij niet alsnog het in rechte te honoreren vertrouwen verlenen dat hij ten tijde van het bewezenverklaarde niet verzekeringsplichtig was.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:646

Zaaknummer: 13/05456

Wetsartikelen: 30 WAM